

Het liefste seizoen van mijn oma – lente.

Het geven van bloemen is een gebaar van herinnering/onverschilligheid, een unieke manier om het persoonlijke te uiten.

Hebben de doden echt bloemen nodig of is dit iets wat alleen levenden nodig hebben?

Ik merkte een tendens dat velen worden aangetrokken door het onderwerp van speculaties over het overlijden van dierbaren, en er is een bepaald punt waarop diep verdriet verandert in een instrument om druk uit te oefenen op anderen, vooral duidelijk zichtbaar in de kunstwereld.

Alles wat wordt gecreëerd, wordt een cliché van "gebeurtenis en reflectie", zonder een idee ertussen, omdat juist dat idee de stemming, stijl en betekenis van het werk bepaalt. Het concept gaat vooraf aan het beeld, niet het beeld aan het concept.

Er bestaat geen expressievere manier om jezelf uit te drukken dan kunst, waarvan **het** idee is veroorzaakt door een gebeurtenis en daarna is doorgedacht in de techniek die de kunstenaar als prioriteit heeft gekozen.

Herinnering is geen sentimenteel gevoel, **het** is een diep, nuchter gevoel dat ontstaat in de hersenen en door **het** hart stroomt in de meest abstracte en metaforische betekenis ervan.

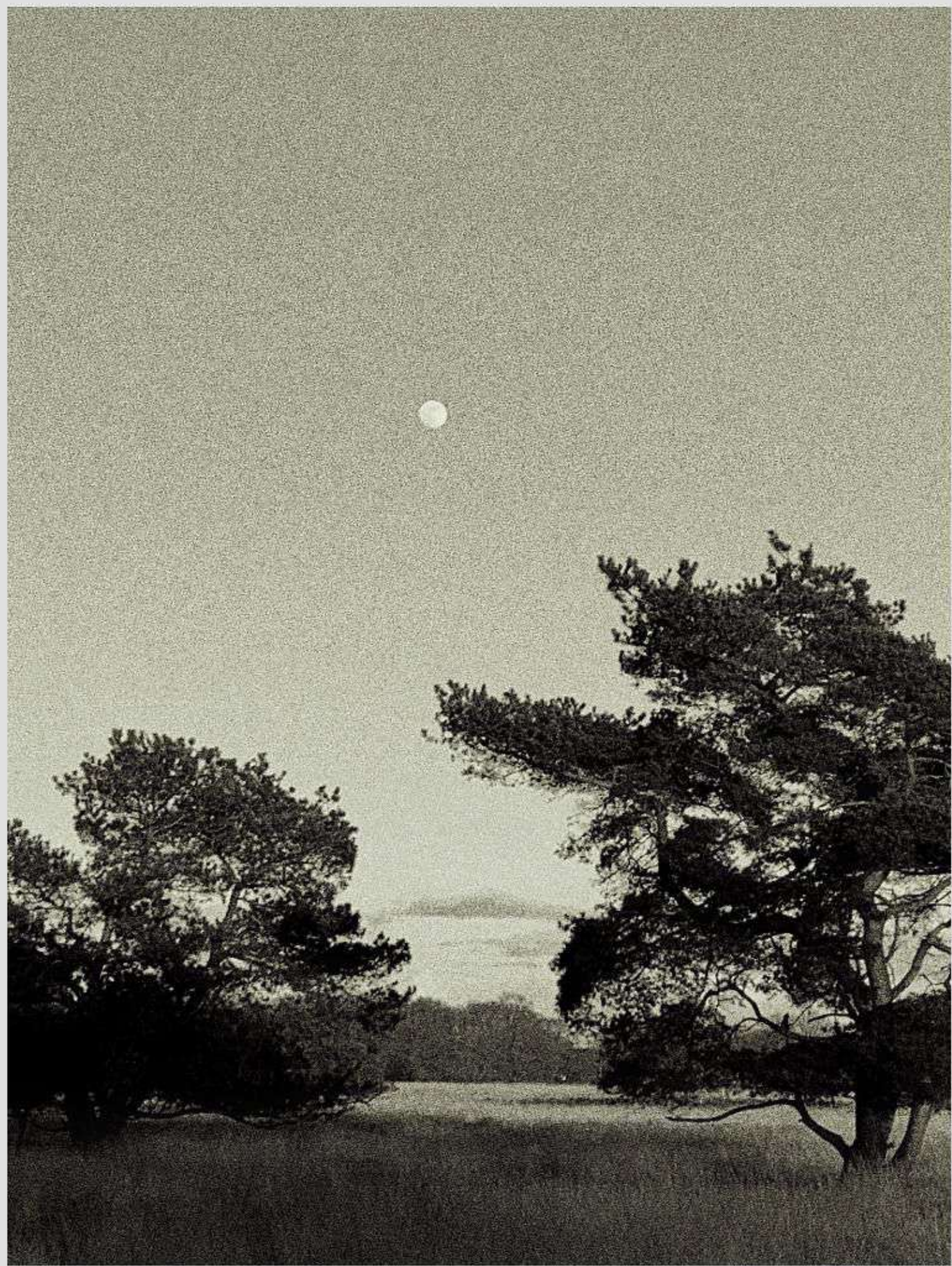
Deze tien foto's zijn geïnspireerd door niet de dood, ze zijn een projectie van **het** feit dat ik misschien niet **het** juiste verdriet en de juiste mate van rouw voel. Waar een gebrek aan gebruikelijke emoties is, bestaat begrip. Ik kan **het** vergelijken met dezelfde bos sering die mijn moeder op **het** graf van mijn oma bracht, gewoon gewijzigd. De expo en de woorden zijn geen vlucht voor pijn, **het** is een manier om te overleven wat een overmaat aan pijn veroorzaakt. Al **het** misverstand en gevoel in woorden **leggen** betekent kunnen overleven. Creëren betekent ervaren, definiëren en begrijpen.

Ik heb geen reden om te blijven hangen in verdriet om haar dood, want **het** zal voor haar nooit meer betekenis hebben. Alles wat was, was tijdens haar **leven**, en alles wat nu is zonder haar, de wereld blijft draaien. Alles voelt verrassend juist aan, zoals **het** moet zijn. Haar dood werd een soort verlichting, maar hoe correct is **het** woord verlichting in een dergelijke context? hoe cynisch ook is.

De **laatste** maand nam ze krachtige pijnstillers die niet **het** gewenste effect voor haar hadden, ze bracht haar **laatste** dagen door in bed met ondraaglijke fysieke pijn en stierf uiteindelijk op 7 oktober 2024 op 70-jarige **leeftijd**. **Het** onomkeerbare en verontrustende proces van bestaan raakte haar eindelijk, en mijn familie was een machteloze getuige van dit proces.

Haar favoriete seizoen is de lente, precies daar denk ik aan wanneer ik mij verdiep in herinneringen, in de enige rustige plek waar iets overblijft van haar bleke gezicht, blonde haar, gecombineerd met haar ijzige blauwe ogen en glimlach. Die laatste was warm, buitengewoon zacht en prettig tijdens haar leven. De lente van mijn oma onderging ingrijpende veranderingen tijdens haar leven, en precies die lente blijft hun onomkeerbare kern.

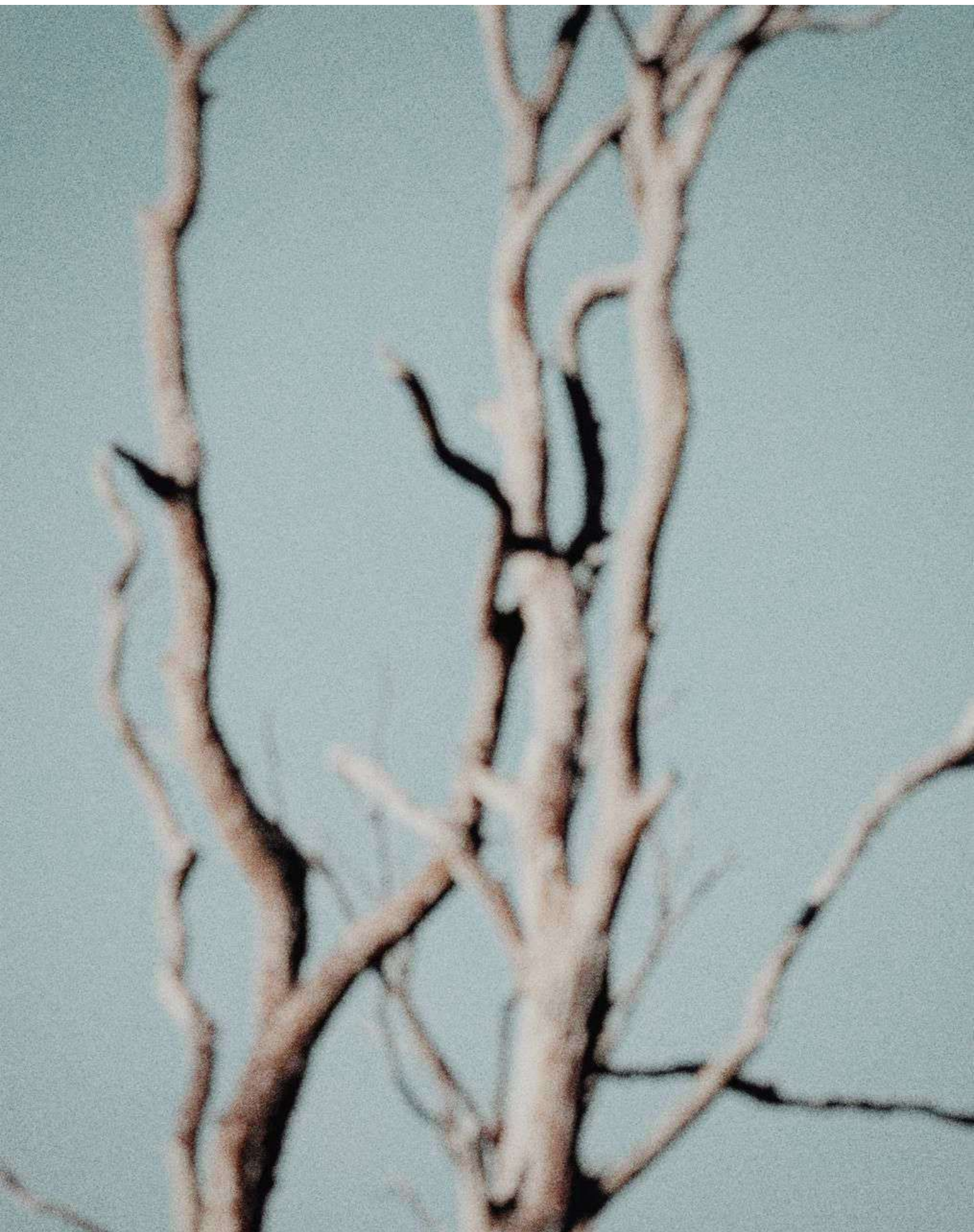
Dus, Hebben de doden echt bloemen nodig of is dit iets wat alleen levenden nodig hebben?

**НЕ ЗАБУДЕМО,
НЕ ПРОБАЧИМО!**

